

Anløp

... I det rutebåten siger inn mot Risvik, er forholdet mellom sola, fartøyet og kaia slik at de befinner seg på samme linje. Sett fra kaia kommer skipet inn i sterkt motlys. Fra å være en fjern farkost på fjorden, har det vokst til en kjempe når det klapper til kai med solglammet i ryggen. I samme øyeblikk har den svære skipskroppen tatt fra kaia og de oppmøtte noe av deres opprinnelige størrelse.

For de oppmøtte tar det tid å venne øynene til motlyset. Dette gir Rikard Floberg et fortrinn ettersom han har lyset på sin side og fra livbåtdekket fort skaffer seg oversikt. I det maskinen slås i revers, kastes en trosse i land. En mann springer til for å fange trossa og gjøre den fast.

Der står hun. I en klynge folk. Marta Risvik. I samme nu faller han ut av brevets verden og rammes av en ubeskrivelig følelse. Herregud! Hun er på kaia, tjue meter borte, hun er virkelig.

Hun har sikkert møtt opp for å hente hans neste brev, slik hun har ventet dem og hentet dem i et år, under alle slags værforhold, i snøvær, i vind, i regn. Og som i kveld: i sol, med et kjølig drag fra fjellene. Og han vet at brevet ikke kommer, det er ikke skrevet. Det vil ikke bli skrevet, det skal aldri komme. Hun er rammet av våren.

De oppmøtte skygger med handa for å få oversikt i motlyset. Den hurtige ekspedisjonen over kaikanten har allerede begynt.

Marta Risvik blir stående med handa over øynene lenger enn de andre. Hun har visst fått øye på noe. Hun tar et par skritt inn i den skyggen skipets overbygg legger innover deler av kaidekket. Det må være han, Rikard Floberg, brevskriveren. Der står brevets stedfortreder. Lys levende. Også hun har falt ut av brevet og vet ikke hvor hun skal vende seg. Han trekkes mot rekkverket som for å komme henne til unnsetning. Hun skal til å si han noe, men bøyer av.

Ekspedisjonen er gjort. Postsekken er levert. Skipet går i trossa for å tvinge akterenden ut fra kaifronten. Trossa spenner muskelen. Den knitrer. Maskinen slår akterut, trossa slapper av og kastes med et plask i sjøen. En mann i skipets baug drar den inn.

Fartøyet siger fra og avskjærer enhver forbindelse unntatt den ene mulige: brevet, skrifta, drømmen. Da løfter skikkelsen ved livbåtdekkets rekkverk armen til hilsen. Han holder den i været et langt sekund. Og fra kretsen av oppmøtte på kaia flyr en hand opp, den vinker et svar, en gang, to ganger.

Igjen lukket brevet seg om dem.

Den kvelden hastet Marta Risvik hjem og skrev sitt skjønneste brev, kanskje det skjønneste i sitt liv.

Nå i dette øyeblikk, skrev hun, har rutebåten tatt av mot øst. Hun så enda bærer etter den. Noen rullet mot strendene langs dette landet. Noen rullet mot åpne havet. Hun skrev om savnet, om sorga over brevet hun ikke hadde fått den kvelden, om desperasjonen over fartøyets altfor korte anløp. Men hadde anløpet

vart lenger, skrev hun, ville båten likevel, før eller siden, lagt fra. Ingen ting kunne stoppe bevegelsen som var i gang. Bare i brevets verden kunne hun fastholde øyeblikket og la han, Rikard, gå i land. Og hun gjorde det, hun lot han gå i land, ja, hun halte han i land, stjal han i land, midt for bygdas øyne, hun dro han innover bygda og inn i det første møtets sødme.

Herregud, det er våren! skrek hun i skriftlig form ...

(Utdrag fra Edmund Edvardsen: *Som skrift i vann*, ungdomsroman fra Tromsø-miljø i 1960-årene)